

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address
all undelivered issues
of the **Morning Star** to:-
The Manager,
"Morning Star",
Vaddukodai.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka
under No. Q/J/29/News/85

Established: 1841: A Christian Weekly: Published Every Friday

Vol. 145 JAFFNA, FRIDAY, 7th & 14th JUNE, 1985 No. 22 & 23

RIGHTOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Subscription

Inland: Rs. 50/- per year

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:

The Manager,
'Morning Star', Vaddukodai.

Lay Training Institute

A Lay Training Institute (a Study Programme for Lay People) was opened on 13-6-85 at the Christa Seva Institute at Maruthanamadam, Chunnakam.

A Study of Christian Personalities is the first 'Study' organised by the Institute and it commences on June 15. The time is 10 a. m. to 12 noon. The programme is as follows:—

15-6-85 — *Canon Somasundaram*
by Rsv. S. P. Jeyasingam.

22-6-85 — *Dr. Ida Scudder*
by Dr. (Mrs.) C. Ambalavanar.

29-6-85 — *John R. Mott*
by Mr. A. R. Kadirgamar.

6-7-85 — *William Carey*
by Rev. H. R. S. Jeyachandran.

13-7-85 — *Sadhu Sundar Singh*
by Rev. D. R. Ampalavanar.

20-7-85 — *Colonel Weerasurya*
by Sevak. Sam T. Alfred.

27-7-85 — *George Williams*
by Mr. A. R. Kadirgamar.

3-9-85 — *David Livingstone*
by Sevak. Sam T. Alfred.

10-8-85 — *John Wesley*
by Rev. H. R. S. Jeyachandran.

17-8-85 — *Martin Luther King*
by Mrs. S. J. Somasundaram.

24-8-85 — *Sevak. Selvaratnam*
by Rev. D. R. Ampalavanar.

31-8-85 — *Bishop Newbigin*
by Rt. Rev. D. J. Ambalavanar.

7-9-85 — *Martin Luther*
by Rev. S. P. Jeyasingam.

14-9-85 — *Dr. Mary Varghese*
by Dr. (Mrs.) C. Ambalavanar.

21-9-85 — *D. L. Moody*
by Rev. S. Manopavan.

5-10-85 — *D. T. Niles*
by Rev. D. R. Ampalavanar.

12-10-85 — *Chales L. Spurgeon*
by Rev. D. S. Thiagarajah.

19-10-85 — *Dr. Green*
by Mr. S. Jebanesan.

26-10-85 — *Daniel Poor*
by Mr. S. Jebanesan.

2-11-86 — *Dietrich Bonhoeffer*
by Rt. Rev. D. J. Ambalavanar.

9-11-85 — *S. J. V. Chelvanayagam*
by Mr. G. Rajanayagam.

16-11-85 — *Baselen Shlink*
by Rev. Christo T. Roberts.

23-11-85 — *Stanley Jones*
by Rt. Rev. Dr. S. Kulandran.

30-11-85 — *Billy Graham*
by Mr. N. Sathiamoorthy.

Any communications on this subject may be made to the Registrar of the Institute, Christa Seva Ashram, Chunnakam.

Censorship

Press censorship imposed on 1-2-85 continues. It has now been extended to include news or articles on the Universities of Sri Lanka.

St. John's College, Jaffna

The Annual Prize Giving of St John's College came off on the 1st of June with Prof. N. Sreeharan, Professor of Medicine, University of Jaffna and Consultant Physician of the General Hospital, Jaffna and Mrs Sreeharan as the Chief Guests. The Ven. Sam D. Horshington, the Archdeacon of Jaffna presided.

Following the pattern of previous Prize-Givings, there were three Elocution exercises by students two in English and one in Tamil.

St. John's is a Premier Boy's School in the North with an enrolment of 1604 students, 462 in the Primary School, 469 in the Junior School and 673 in the Upper School. The tutorial staff is 65 strong.

The following are excerpts from the Principal's Report on the Role of Parents—particularly the Fathers in the contemporary Sri Lankan society:—

"Behavioural scientists are beginning to tell us that the neglectful father is the root cause for many of our social headaches: youth crime, drug abuses, rebellion against marriage and the family and indeed what the most recent White House Report on Children called, "breakdown in the process of making human beings human.

To arrest this break down, we must strengthen the traditional functions of the family which requires the restoration of the father.

While the father is killing himself to succeed authority inside the family devolves to the mother. The authority relinquishing father, does more than deprive his children of the strong hand needed in their upbringing. His preoccupation else where may be interpreted as indifference by his children and so stir up the bitterness that leads to alienation and rebellion.

What is needed most is a strong father—not an authoritarian tyrant but a sympathetic listener authoritative parent, and one who is around to do the fathering service in person.

The Indo-Lanka Ferry Service

The Indo-Sri Lanka Ferry Service suspended for sometime is, we learn likely to go into operation from 15-7-85. Two Ships, Lankan and Indian are expected to run the ferry.

The resumption of the ferry service is expected to repatriate some 85,000 persons of Indian origin now in Sri Lanka. The repatriation will create, about 20,000 vacancies in the Plantation sector, according to the General Secretary of the Lanka Jathika Estate Workers' Union, Mr. Raja Seneviratne.

The death of Prof. E. F. C. Ludowyke

The death of Prof. E. F. C. Ludowyke in London on 2-6-85 removes from our scene a great scholar and man of letters. 'Lyn' as he was known to many was the son of a former Principal of Richmond College and had his early education at Richmond. Joining the University College, Colombo in 1932, he obtained a First Class at the B. A (Hons.) English examination in 1936.

He proceeded to Cambridge on government scholarship and obtained his doctorate at Trinity College' Cambridge

Returning to Ceylon, he served the University faithfully for many years, wrote books, produced plays and was in the forefront of all cultural activities in the country.

When Sir Sarvapalli Radhakrishnan visited the University of Ceylon and addressed the students, it was Prof. Ludowyke who was asked by the Vice-Chancellor then, Sir Nicholes Attiyagalla to propose the Vote of Thanks and the speech made by 'Lyn' was applauded as much as the speech of the learned guest.

Lyn was a frequent visitor to Jaffna. Mr. Handy Perinpanayagam was one of his closest friends and Mr. Sivapathasundaram, former Principal of Parameswara College who obtained a B. A. (Hons.) Upper Division in English at the University College was a student of Prof. Lyn Ludowyke.

Lyn married Edith, a Hungarian who came to Sri Lanka to escape the Nazi terror that then swept Europe and both owned a home and lived at Peradeniya, surrounded by picturesque surroundings till they left the country for good in 1956.

Last year Lyn paid a visit to Sri Lanka and two of his loyal students. Mr. Ashley Halpe and Justice Colin Thome presented to him a Felicitation Volume of his Essays edited by them.

Three members of the Staff of the English Department of the University College who were at one time its pillars were:— Prof. E. F. C. Ludowyke, Dr. H. A. Passe and Dr. Doric de Souza.

Uduvil Church

Beatrice Rajanayagam

We regret to record the death which occurred on 7-6-85 of *Beatrice Rajanayagam*, daughter of the late Dr. Rajanayagam and the late Arulammah Rajanayagam of Uduvil.

The Funeral Service was held at her residence at Uduvil on 8-6-85 at 3 p. m. Rev. D. C. Ratanasingam officiated at the Service and preached the Sermon. Associated with him were Sevak Rev.

Wanted

Private Secretary to the Bishop, with competence in English Short Hand and Type writing, for immediate appointment.

Apply to:

The Secretary,
J. D., C.S.I.,
Bishop's Office,
Vaddukodai.

VACANCY:

Secretary — Uduvil Y. M. C. A.

Applications are invited for the above temporary post. Minimum academic qualification G. C. E. (O. L.) with good knowledge of English. Past experience in Technical Project Supervision, ability to independently manage correspondence, and office management would be added qualifications. Salary negotiable.

Apply:

Mr. Prince Ratnam
Secretary, Uduvil, Y. M. C. A.
Love lane, Uduvil, Chunnakam
on or before the 30th of June 1985.

Homes for Elders

Comfortable living rooms will be made available for couples or singles at the premises of Mc Leod Hospital with easy access to Medical attention. For further particulars please contact the Hospital Secretary, Mc Leod Hospital, Inuvil, Chunnakam, Sri Lanka.

Medical Superintendent,
Mc Leod Hospital,
Inuvil.

IN MEMORIAM

IN AFFECTIONATE AND
EVER LOVING MEMORY OF

Anna Arulammah Thambithurai

Called to rest on 21-6-83.

Two years have passed since you left us but not a day has passed without a thought of you and prayer for the peace of your soul.

Remembered by her husband
M. S. Thambithurai and
children.

4, Old park Road,
Jaffna.

Sam Alfred and Rev. G. A. Winslow.

The remains were interred at the Uduvil Church burial grounds.

The deceased leaves behind a brother and two sisters.

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

கிறிஸ்தவ வார இதழ். [வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது.]
 'நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்; பாவம் எந்தக் குலத்துக்கும் இழிவாம்'

மலர் 145] 7, 14-6-1985 [இதழ் 22, 23

கடவுளின் பார்வையில் செம்மையானதைச் செய்த இராஜாக்கள்

1. ஆசா - 1 இரா. 15:11; 2 நாளா. 14; 2
2. யோவாஸ் - 2 இரா. 12:2; 2 நாளா. 24:2.
3. அசரியா - 2 இரா. 15:1-3.
4. அமுத்தியா - 2 நாளா. 25:1, 2.
5. யோதாம் - 2 நாளா. 17:1, 2; இரா. 15:32-34
6. உசியா - 2 நாளா. 26:3, 4.
7. எசேக்கியா - 2 நாளா. 29:1, 2.
8. யோசியா - 2 நாளா. 34:1, 2.

திருமறையில் எபிரேயச் சொற்பொருள்

நமது மறை வசனங்களை இயற்றுவரையில் தமிழ் மொழி மரபிற்கேற்ற அமைப்பது மிக இயற்கையானது. இவ்வாறு செய்வதில் மூலம், இறைவன் வாரித்தையின் தூய்மையும் மெய் பான போதனையும் காட்டப்படும். இங்கேயேல், கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை சார்ந்த வேத வசனங்களின் பொருள், மக்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பொருள் கொள்வார்கள்; இதனால் சமையின் தீர்ப்புக் கொள்வார்கள் என்றும். திருமறையின் தூய்மை கெடும்.

திருமறையைப் படிப்போரை மூன்ற பரிவுகளைப் பரிசீலிப்போம். ஒரு பரிவினர் தமக்கு விளங்காத வசனத்தையே பகுதியையே படிக்கிறபோது, அதை மேலிடாப் படித்தவிட்டு மேலே செல்லார். குறிப்பிட்ட வசனங்களைக் கொண்டு கடவுள் தமக்கு அருளும் செய்தியை கற்றுக்கொள்ளாமலே இருப்பார். அல்லது, அதன் பொருளை அறிவப் பிறர் உதவியை நாடுவார்.

அடுத்த பரிவினர், மறைவசனங்களில் எபிரேய, கிரேக்க மரபுத் தொடர்களின் பொருளைத் தம் வேத அறிவை யும் சொந்த அனுபவத்தையும் பயன்படுத்தி ஊதித்தறியப் பார்ப்பார்கள். இவர்களின் ஊமை என்போதும் சரிபயர்க்கும் என்று சொல்லமுடியாது. எனவே, இப்பரிவினர் மூலம் வேதாகமம் கூறவந்த மரண செய்திகள் சமையின் பரவுவதற்கு இடமுண்டாகிறது.

மூன்றாவது பரிவினர், ஆங்கில மறையைப் ஆங்கிலத்திலுள்ள விளக்கவுரை நூல்களையும் படித்து, உண்மைப் பொருளைத் தெரிந்து கொள்வார், தமிழ் மறையின் உதவியை அவர்கள் பெறும் பயனும் நாடுவதில்லை. ஆகவே, அவ்வரும் கடவுளின் வாரித்தை கூறும் உண்மைப் பொருளைத் தமிழ் மறையைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் அதன் மொழி நடை ஆகமைய வேண்டும். அப்பொழுதுதான், 'நலமார்த்த அருட் செய்தியை அறிவிக்கிறவர்களின் வரகை எத்தனை மகிழ்ச்சி தருகிறது!' என்று தமிழ் மக்கள் கூறுவார்கள்.

இப்போ எபிரேயச் சொற்களின் மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றி

சில உதாரணங்களைக் கவனிப்போம்.

1. இருதயக் கடினம்: 'உங்களை இருதயக் கடினத்தினியித்தம் இந்நகர் கட்டீனையை உங்களுக்கு எழுதிக்கொடுத்தான்' - (மர. 10:5)

'உங்களை இருதயத்ததைக் கடினப்படுத்தாதேயுங்கள்' - (சங். 95:8)

இந்த எபிரேய மரபு, 'கடினமாம்' அல்லது 'எல்நெஞ்சு' என்கிற தமிழ் மரபுத் தொடரை ஒத்திருப்பதால், இந்த எபிரேயத் தொடர், இரக்கமிக்கமைய உணர்த்தலரமென்ற தமிழ் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் இதன் பொருள், 'பிடிவாதமுள்ள உன்னம்' என்பதாகும். (யேர. 12:40; அப். 19:9; எபி. 3:13 காண்க.)

இந்த எபிரேய மரபிற்கு இன்னொரு பொருளும் உண்டு. அதாவது, 'மந்தமரண உன்னம்' என்றும் கருதலாம். பின்வரும் வசனத்தைக் கவனியுங்கள்.

'அவர்கள் இருதயக் கடினமுள்ளவர்களாயிருந்தபடியினால் இது எப்பத்தைக் குறித்த அவர்கள் உணராமற் போனார்கள்' - (மா. 6:52)

ஆண்டவரின் இடரைக்குறித்துக் கூறப்படும் இவ்வசனத்தில், இந்நொடர், மந்தமரண உன்னத்தை உணர்ந்தி வந்ததைக் காண்க.

2. வணங்காக் கழுத்து:

'இவர்கள் வணங்காக் கழுத்துள்ள ஜனங்கள்' - (யாத்த. 32:9)

'வணங்காக் கழுத்துள்ளவர்களே' - (அப். 7:51)

இந்த மரபு, 'வணங்கா முடிமண்ணக்' என்னும் தமிழ்மறையைத் தமிழருக்கு நினைவூட்டுவதால், இது ஒருவருக்கும் பணியாதவர்களை உணர்த்தலரமென்ற நாம் நினைக்கக்கூடும். ஆனால், இந்த எபிரேய மரபின் பொருளும் 'இருதயக் கடினம்' என்கிற மரபின் பொருளும் - 'பிடிவாதமுள்ள மனமுள்ளோர்' என்ற பொருளையே குறிக்கிறது.

3. வீருத்த சேதனம்:

இச்சொல் நமக்குத் தெரிந்த பொருளில் மட்டுமேயில்லை. வேறு பொருள்களிலும் வருகிறது. எடுத்துக் காட்டுங்கள்:

'நான் வீருத்த சேதனமில்லாதே ஊருள்ளவன்' வாரி - (யாத். 6:12)

'அவைகளின் கனிகள் வீருத்த சேதனமில்லாதவைகள் என்று எண்ணுவீர்களா: முன்று வருடம் அது பிச்சிக்கப்படாமல், வீருத்தசேதனமில்லாததாய் உங்களுக்கு எண்ணப்படவேண்டும்' - (லேவி. 19:23)

'இருதயத்திலும் செவியிலும் வீருத்தசேதனம் பெறாதவர்களே' - (அப். 7:51)

இந்த வசனங்களில் 'வீருத்த சேதனம்' என்கிற சொல் உணர்ந்ததம் பெருகின்றன? இதனை நீங்கவே ஆராய்ந்தறியுங்கள்.

4. நல்ல, கெட்ட:

'நீர் உமது நிலத்தில் நல்ல விதை விதைத்தீர் அல்லவா? பின்ன அந் விதைகள் எப்படி உண்டானது என்னுங்கள்' - (மத். 13:27)

தமிழ் மரபுப்படி, நல்ல விதை என்பது பழுதற்ற, நன்ன முளைக்கக்கூடிய விதையைக் குறிக்கும். இவ்வாறு பொருள் கொண்டால், களை முளைப்பது விதைக்கப்படும் விதையின் தன்மையைச் சார்ந்திருக்கிறது என்றும். ஆனால், இது உண்மைக்கு மாறான செய்தி. ஏனெனில், விதைக் கப்படுகின்றதை நல்லதாயிருந்தாலும், களை முளைக்கத்தான் செய்யும். எபிரேய மரபுப்படி, 'நல்ல விதை' இங்கு மனிதனுக்குப் பயனுள்ள விதையை, அதாவது, நேரதமை விதையைக் குறிக்க வந்தது. மத். 13:29 ஆம் வசனத்தில் கோதுமை என்கிற சொல் வருவதைக் காண்க.

'நல்லமர நல்ல களைகளைக் கொடுக்கும் கெட்டமரம் கெட்ட களைகளைக் கொடுக்கும்' - (மத். 7:17)

நல்ல மரமானது நன்குப் பயனுள்ள மரம்; நல்ல கனியாவது, நமக்குப் பயனுள்ள கனி; அதாவது நாம் உண்ணக்கூடிய கனி.

'கெட்ட மரம்' எதைக் குறிக்கிறது? செட்டுப்பேரன் மரத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ள முடியாது. அந்தக்கைய மரம் எனியே கொடாது. அவ்வாறே 'கெட்டகனி' என்பதைக் செட்டுப்பேரன், அதாவது, அழுதிப்பேரன் எனிகளைக் குறிக்கிறதெனக் கொள்வதற்கில்லை. நமக்குப் பயனில்லாத, நாம் தின்னமுடியாத, அதாவது, நச்சுத் தன்மையுள்ள கனியைக் குறிக்கிறதெனக் கொள்ளலாம். எனவே, இவ்வசனத்தின் இரண்டாம் பகுதியை, 'நச்சு மரம் நச்சுக் களைகளைக் கொடுக்கும்' எனப் பொருள் கொள்வோம்.

'நானே நல்ல மேய்ப்பன்' (யோ. 10:11). 'நல்ல மேய்ப்பன்' என்னும் தொடர் உணர்ந்தும் பொருளென்ன? - 'திருமை வாய்ந்த மேய்ப்பன்' என்பது பொருளாயிருக்கலாம்.

'நல்ல தச்சன்', 'நல்ல கொல்வன்', என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. இவ்விடத்தில் இப்பொருள் பொருந்தமாயினும் (தக்க நோத்தில் தக்க உணவை வேண்டுமட்டும் கொடுப்பவர் - சங். 23), இங்கே உணர்ந்தப்படும் பொருள் அதுவன்றி, 'மெய்யான மேய்ப்பன்' என்பதே பொருள். எப்படி? பேரின் மேய்ப்பன் அல்லது கூலிக்கு மேய்ப்பவன்பற்றியோ. 10:12 ஆம் வசனத்தில் கூறப்படுவதை நோக்குக.

5. முதற்பலன்:

'அகையாவினே கிறிஸ்துவுக்கு முதற்பலனாகிய எனே பிரியமான எப்பனைத்தை வாழ்த்துகள்' - (ரோ. 16:5)

இங்கே 'முதற்பலன்' என்கிற தொடர், கிறிஸ்துவினிடம்

முதல் முதல் நம்பிக்கை கொண்டவனைக் குறிக்க வந்தது.

6. பாதங்கள்: சமாதானத்தைக் கூறி, நற்சாரியங்களைச் சுவிசேடமரை அறிவிக்கிறவர்களுடைய பாதங்கள் எவ்வளவு அழகானவைகள் என்று எழுதியிருக்கிறதே - (ரோ. 15:15; ஏசா. 52:7)

இங்கே பாதங்களை என்னுஞ்சொல் வருகையையும், அழகு என்று சொல் மகிழ்ச்சிகையையும் உணர்த்த வந்தன. 'அறிவிக்கிறவர்களுடைய வருகை எத்தனை மகிழ்ச்சி தருகிறது!' என இப்பகுதி அமையும்.

7. நீதி: நமது திருமறையில் வரும் பல சொற்களில் கிறிஸ்தவ போதனை பொறித்து கிடக்கிறது. 'நீதி' என்கிற சொல் இவ்வுண்மைக்குத் தக்கதொர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

'இப்படி எல்லா நீதியையும் நிறைவேற்றுவது நமக்கு ஏற்றதாயிருக்கிறது' (மா. 3:5), என்றார் ஆண்டவர். அவர் இங்கே குறிப்பிடும் 'நீதி' என்கிற 'வேதபாராப் பரிசேயர் என்பவர்களுடைய நீதியும் உங்களின் நீதி அகமாயிராவிட்டால் நீங்கள் பரலோக இராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டீர்கள் என்ற உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்' - (மத். 5:20) என்றும் ஆண்டவர் சொன்னார். வேறொரு சமயம், 'முதலாவது தேவனுடைய இராஜ்யத்தையும் அபருகைய நீதியையும் தேடுங்கள்' (மத். 5:38) என்றார். புனித பவுல் அடியாரும் தெய்வ நீதி வெளிப்பட்டிருப்பதைப் பற்றிக் கூறுகிறார் (ரோ. 1:17). பிற தோரிடத்தில், 'ஆபிரகாமுடைய விசுவாசம் அவருக்கு நீதியாக் கொண்டுள்ளது' என்கிறார் (ரோ. 4:3)

மேலே குறிப்பிட்ட வசனங்களில் பாவிக்கப்பட்ட சொல்லுண்டு. இந்த ஒரே சொல் உணர்ந்தும் பொருள்களே பல்பல; அவையும் மிக ஆழமானவை; மிக முக்கியமானவை. ஆனால், அவை படிப்போர்க்குத் தெளிவாயில்லை. வசன அமைப்பைப் பார்த்தால், அது தமிழ் இலக்கணப்படிதான் இருக்கிறது. கிறிஸ்தவ போதனை அடங்கியுள்ள பல வசனங்கள் தமிழ் இலக்கணப்படி அமைந்திருந்தாலும், அவற்றின் கருத்தைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாயிருக்கிறது.

குறிப்பாக பவுல் அடியார் கூறும் கருத்துகளை அறிந்து கொள்வது மிக மிகக் கடினம். பேதுரு பவுலின் கருத்துக்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, புரிந்து கொள்வதற்குக் கடினமான சில சாரியங்கள் பவுலின் கடினங்களின் உண்டு என்று கூறுகிறார். (2 பேது. 3:18). ஏன்? பவுல் அத்தகைய ஆழ்ந்ததென்ற அனுபவம் உள்ளவர் - அவர் தாமென்ற இடத்தில் தாம் வானகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டபோது, அங்கே மனித மொழிநிலை அச்சேயும் சொல்லவும் கூடாத சமூகத்தைக் கொண்டிருக்கச் சொல்லுகிறார் (2 கொ. 12:4).

ஆகவே, திருமறைவசனங்கள் அனைத்தும் தமிழருக்குள்ளும் முறையில் அமைத்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கலாகாது. அதே சமயம், கிறிஸ்தவ மறையைப் படிப்போர் கடவுளின் செய்தியைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளவோ புரட்டவோ (2 பே. 3:16) அதன் மொழிநடை ஊடுந்ரலாகாது. அப்படியானால், கிறிஸ்தவ போதனை எழுவுவதில், அதே சமயம் தமிழ் மொழி மரபும் எழுவுவதில் திருமறை மொழி பெயர்ப்பு இயற்றப்பட வேண்டுமென்ற நாம் கூறலாம். அவ்வாறு செய்வது எளிதன்று. ஆயினும் இயலாத சாரியமன்று.

Why It Had To Be You!

With your handsome athletic physique which won medals in National Meets, your clean shaven face, creased white slacks, which haunted many school girl hearts, your usual armful of books and files which reaped you envious prizes, you still minded your own affairs you—the idol of our school days you—the model youth of the North.

Even when you moved to the capital to capitalize on the prospects there you still maintained your personality though adding to it a neat tie polished shoes, a brief case—which marked you an 'executive'! But behind this unruffled exterior was stoical living: late nights of study tireless work, frugal saving of money busy routines of classes and 'overtime'. But you always minded your own affairs you—the model youth of the North.

Yet the busy impersonality of the city never let them listen to your story: your father killed in the '77' riots, your aging sister in need of a dowry, your family suffering under the curse of caste, clinging to you, the eldest, for rescue; but you were bound to sweep the prizes you the unknown conqueror from the village, you—the model youth of the North.

But all along in the background a demonic being was gathering strength: the demon begotten by the selfish the demon ruling our collective life the demon which unless subdued, shaped, transformed to serve the common good would eat up all voiceless wretches for the sadistic sport of the powerful. But you minded your own affairs you had a future to attend to with your neat tie, polished shoes, briefcase you kept to your routine: classes and 'overtime', you—the model youth of the North.

But when the demon broke its leash that hot July midday in Colombo all your dynamic potential and years of toil lay splattered on that alien soil. Even before you could ask why it had to be you (you who minded your own affairs) your bookish brains lay unbound your athletic physique battered out of shape your white slacks and tie a gory red your briefcase and shoes in a beggar's hut: you lay littered over a dozen places that we couldn't trace a piece of you to hold a decent funeral.

Dazed with shock we still ask ourselves why, after all, it had to be you. But dear Mahes, you paid the price for ignoring that powerful demon not knowing that in its game there are no observers—only participants, no building our own Future no minding our own affairs Either we transform it for the common good or we perish to sport the powerful. But its too late now: now you are dust in the dust of those innocent hundreds who perished—and still perish. Only few of your classmates still remain with the demon, of course, still at large: But we refuse to be those model Northern youth, anymore!

— Suresh.

Chavakachcheri Church

Mr. S. Selvarasa

The death occurred under tragic circumstances at Madawachiya on 14.5.85 of Sangarapillai Selvarasa, Station Master at Madawachiya. His remains were brought to his residence at Hensman Lane, Chavakachcheri on the 18th. The funeral service was held on the

same day at 3.30 p.m. Rev. S. C. Arnold officiated assisted by Rev. J. C. Mather. The tribute was paid by Rev. N. Subramaniam. The committal rites at the graveside was done by Rev. S. C. Arnold assisted by Rev. J. C. Mather.

Mr. Selvarasa leaves behind his wife Ponmany, three daughters, two sons, son-in-law, and three brothers and two sisters to mourn his death.

Devotional

Living in the Light of Eternity

Living as we do in troublesome times, we often ask ourselves, "How does one live?" "How should one live?" "What should be our strategy for daily living?" The answer that the Bible gives us is that we should live with joy. The Bible repeatedly says that the life in Christ is a life of joy. Rom. 14: 17 says 'The kingdom of God is... righteousness, peace and joy in the Holy Spirit.' John 16: 24, '...ask and you will receive that your joy may be full' Gal. 8: 22, 'But the fruit of the Spirit is love, joy, peace...'

But how, one asks oneself, can one be joyous amid the troubles that we face. Every morning brings another day of dread and scary rumours. One feels powerless to alter or stay the events that seem to be heading toward a sure catastrophe. To be joyous seems well nigh impossible. One can merely muster enough strength to go through the motions of living. How in these circumstances can one be joyous?

Life certainly seems hopeless if one's focus is merely on this world and the events here. But our lives as Christians are not confined merely to this world. We are called upon to live in the light of all eternity. We are oft reminded that there is an eternity with God from whence we come and to which we return, that we are pilgrims on this earth and that we must live like 'sojourners in a strange land'. Lived in the light of eternity, the events of this world seem a mere passing show. We know that beyond and above all the 'Lord Omnipotent reigneth'. If our focus encompasses this eternity to which we belong, it is possible to live joyously. It is possible to face each day as it comes without dread of the present or the future. For we know that 'our times are in Thy hands, O Lord' and that 'neither death nor life, nor angels nor principalities, nor things present nor things to come, nor powers, nor height nor depth nor anything else in all creation, will be able to separate us from the love of God in Christ Jesus, our Lord'.

Living in the light of eternity not only frees us from dread of the present and the future, but brings in addition very positive blessings. It liberates us from the temptation to accumulate unnecessary possessions on this earth where 'moth and rust do corrupt and where thieves break through and steal'. We would seek instead to share our worldly wealth with others, to give and not to get; We would not try to be clever or to dupe others. Possessions gained by dubious means would not interest us. We would rather take of the earth's bounties only what we need to keep alive. The Israelites wandering in the Sinai desert were instructed to collect only as much manna as they needed for a day. So too would we take of the world only the minimum that we need 'Where your treasure

is, there will your heart be also', says the Bible. If we remind ourselves that we belong to eternity, we would not care for treasures on earth. We who profess to walk in the footsteps of our Lord should teach ourselves to live as simply and as unostentatiously as He did. We would then have enough surplus of money, clothes and food to share with the poor and the hungry around us. There will be enough for everyone and left over too.

Living in the light of eternity does not imply that we become recluses and turn our back on the joys of this world. No. When God created the earth, He saw that it was very good. He blessed the earth for man's use and enjoyment. But man forgot the simple joys that life on earth offered, the joy of love and laughter, the beauty of nature, of literature, art and music and all else that ennobles life. He in his pride and greed sought instead material wealth, power over other men's lives, and status and aggrandisement in the eyes of the world. Living in the light of eternity liberates man from the demonic attraction of wealth and power and enables him to see his life against the backdrop of eternity. He is able to respond with gratitude to his Maker for all the joys of life, for health, love and food. Life, can become a chorus of thanksgiving if we but see life as it should be seen.

Finally, to live in the light of eternity, is to get one's priorities right. To him who has found the 'pearl of great price', the best blessings that this world offers, would be of secondary importance. His commitment to Christ, is central to his life. He is able to respond to life naturally, authentically. His heart would not be the battleground of warring emotions and desires that would tear the 'natural' man apart. Being centred in Christ, he would be able to control and direct his mind and body toward a Christ-like life. So we see that for those whose world-view extends beyond the limits of this mortal existence, whose centre and hope is an eternity with God, it is possible to live calmly, simply, joyously and with purpose regardless of what pain and trouble the passing days may bring.

— M. M. A.

At Rest

Mr. S. W. R. Strong

We regret to record the death which occurred on 30-5-85 of Mr. Samuel Wyman Ratnarajah Strong (72) formerly of the Excise Department at his residence at Chavakachcheri.

The Funeral Service took place on Sunday, 2nd of June at 3 p.m. Rev. S. C. Arnold officiated at the Service.

The remains were interred at the Chavakachcheri burial grounds.

The deceased leaves behind his wife Mary (nee Joseph) two sons and a sister.

Prize Day at Uduvil Girls' College

Uduvil Girls' College combined the dates assigned for them in the Diocesan Calendar for the Prize Givings, in 1983 and 1984, into one date on Saturday, the 8th of June 1985 when Parents, Old Girls, and well wishers mustered strong (despite a not-so-healthy climate in the political sphere) to make the day, a much more significant event than merely a date on the Calendar.

With the petrol and diesel shortage having eased a little, there were more cars and vans in the school compound than expected. The mini buses too rose to the occasion.

The Function commenced with a procession of the School Choir and members of the Staff, preceding the Principal of the school, and the distinguished guests. After the chanting of the *Introit*, led by a member of the staff, the Rev. D. C. Ratnasingam the Presbyter of the Uduvil Church offered Prayer. The Primary Department welcomed the Chief Guests.

The Principal Miss C. V. Selliah then read her 35 minutes Report covering the years 1983 and 1984. [An extract from the Report is published elsewhere].

There were three items contributed by the pupils, an English Song by the Upper School, a Tamil Song, and a Choral Recitation by the Middle School.

The Bishop's Address

The Bishop, the Rt. Rev. D. J. Ambalavanar delivered the Prize Day Address. The Bishop said that although the situation in the country was not, perhaps, conducive to public functions of this kind we, like the Jews of old, persecuted and scattered, should not forget to cherish our schools and their activities. The Bishop expressed appreciation of the presence at the function of the Government Agent, Jaffna, Mr. M. Panchalingam who amidst his onerous duties had found time to be present at a School function of this kind.

Uduvil Girls' School is the oldest Girls' School in Asia founded in 1824 and had through the 160 years of its existence played a significant role in the emancipation and liberation of women in Sri Lanka.

Although it began as an English School, in the course of years the school became a happy blend of the East and the West, with English and Tamil given a prominent place in the curriculum. English Music and Tamil Music, English Drama and Tamil Drama, all contributed to this happy blend of the two cultures. A new Tamil womanhood emerged out of this blend.

Amidst the trials and turmoils of our times, when innocent lives are being lost and torture, imprisonment, burning and destruction, of property are the normal 'diet' of the

people, we must have a vision and total perspective to understand aright our problems.

In the Bible we read of the Israelites, the chosen people who were saved. But God wept at the same time at the destruction of his children, the Egyptians. Here in this country, the government is a government of both the Sinhalese and the Tamils. This dawning realisation is essential for unity and harmony.

With regard to Educational values in Sri Lanka, the Bishop referred to a Report of a Commission in US which examined nearly 150 schools in the continent. The one over-riding concern should be, the Commission said, excellence in Education—moral, spiritual, cultural and intellectual. The Bishop said that he was happy to find at Uduvil some of the values emphasised in the US Commission Report as for instance disciplined behaviour. There was no litter lying round in the premises. There was behaviour and orderliness as was evident even in the predetermined precision of the student applause at the function.

Again, the rising tide of mediocracy can only be offset by giving the teacher his or her rightful place in society. A Teacher is like a candle which lights a place while in the process it consumes itself.

Education to be meaningful should be based on a broad spectrum of interests—the fine arts, music, drama, etc., etc. Achievable goals in the modern age as computer literacy should also be encouraged.

Above all, much more than text books are the values of human civilisation which can only be acquired by very wide reading the maximum possible. When Abraham Lincoln was asked why he read so much he replied that the object of his reading was learning what to do with the living.

Conversion of ideals into institutions was the goal of education. As Christian schools one of our cherished ideals is, what we could do to the least and the lost in our society.

Two Prime Ministers who visited Uduvil wished that in their next birth they be born Girls and study at Uduvil. The Bishop said that he did not believe in or entertain such a wish. His wish to Uduvil would be, as the school enters her third millenium, "*Peep with security into futurity*".

Dr. (Mrs) C. Ambalavanar distributed the Prizes. An "applause group" under a blue canopy on the balcony performed well, mopping their brows occasionally as the time of the day and their energy peaked.

An Oriental Dance by the girls of the Department of Further Education gave the final

Youth in our World

by
Shirley J. S. Peiris
(General Secretary NCC Sri Lanka)

(Continued from our 8 & 15.3.85 issue)

Peace—the third theme of the IYY

Peace is an essential pre-requisite for life itself and the future of young people. It is, therefore, necessary to educate young people for peace, and to recognise and encourage young people's potential for securing peace.

The younger generation is often, perhaps, more aware than older people, how precarious peace is in our world. They know that a good part of their generation is involved in fighting wars, not of their own making, in many countries. Strange wars are being fought in our time, in which the real antagonists do not meet on the battlefield but use other people to fight their cause. It is the young who pay the price with their lives for the conflict of the powers. Protests against warfare, and nuclear armaments, are, therefore, an expression of the will to live. Many young people feel that the wars they are dragged into are not only unnecessary but also unjust and they are looking for other ways to serve their countries.

The International Youth Year 1985 will, surely, help all of us to discover new ways in which young people can contribute to securing peace, whether it be between individuals, communities, races, or nations, and promote international understanding and co-operation between young people so that the chances for peace are improved.

International Youth Year 1985

The IYY Committee believes that there are four key questions worth considering as the International Youth Year 1985 approaches:—

1. Society's perception of young people is often negative. How can we change this most effectively?

2. What do young people regard as the key social issues affecting them, and how do they respond to these issues?

3. What can be done to improve the quality of young peoples' lives?

4. In what way can adults be encouraged and helped to respond to the needs of young people?

touch of beauty and finish to the day's programme

The Vote of Thanks was proposed by the Head Prefect, Gitanjali Gnanapragasam and seconded by the Secretary of the O. G. A., Mrs. J. J. Niles. The School Song was sung at the end of the proceedings, to the accompaniment of the School Band

The Finale

As the large gathering of Parents, Old girls and friends left the hall, they were pleasantly confronted with a group of over fifty children, dressed in costumes of eye-popping colours, buoyantly performing their skills at three May Poles mounted on the lawn. It was a happy finale to a half-day to be remembered at Uduvil

Although there will be many different and distinctive contributions to IYY 1985, the following guide lines may be followed when setting up activities and projects, whether local or national.

(i) Young people should play a significant role both in the planning stage and in the implementation stage.

(ii) They should be sensitive to the interests, issues and concerns of young people and not exploit them.

(iii) They should embrace the spirit of the UN themes.

(iv) Where possible or appropriate they should:

(a) seek the active involvement of young people who are, for what ever reason, discriminated against, marginalised or victimised;

(b) seek the involvement of young people who are unattached and who are not members of youth organisation;

(c) seek to breakdown barriers of prejudices and discrimination;

(d) encourage an international outlook;

(e) have a long term value.

The year 1985 certainly will be a time for celebration of young people's achievements. It will also be an opportunity for reflection on the role of young people in Society and the immense problems they will continue to face. It is hoped that the Year 1985 will enable young people, those who work with them, and society at large, to assess the suitability and effectiveness of youth policies and to plan for the future jointly. It is also our earnest desire and fervent hope that International Youth Year 1985 will be a staging post in a continuing programme, not just a one-off series of extravaganzas.

Jaffna News in Brief

○ The Citizens Committee of Valvettithurai has already submitted to the Co-ordinating officer the names of the 70 youth who were killed on 9-5-85. The list of casualties and details of other grotesque 'incidents' which took place on that day at Valvettithurai were submitted, we learn, at the request of the Co-ordinating Authority himself whom the Citizens Committee interviewed—Sixteen of the youth who were trapped under a building which collapsed could not, we understand, be identified.

○ The Schools at Nainativu after the incidents reported at mid-sea on 15-5-85 have almost ceased functioning. The disruption of the boat service and the inability of teachers to travel to Nainativu have compelled the Education Department to permit the teachers to register their attendance at the Jaffna Education Office till normalcy of transport is restored.

அருள் வாக்கு

இதோ, இரட்சிக்கக் கூடாதபடிக்குக் கர்த்தருடைய கை குறுகிப் போகவில்லை; கேட்கக் கூடாதபடிக்கு அவருடைய சேவி மந்தமாகவில்லை.

— ஏசாயா. 59: 1.

உதயதாரகை

கிலேயாத்தின் பிசின் தைலம்

கிலேயாத்தின் பிசின் தைலமும் இல்லையோ இரணவைத்தியனும் இல்லையோ? அப்பொழுது ஏன் என் குமாரத்தினுள்ளும் சொய்தமடையாமல் இருக்கின்றான்?

பூத மக்கள் பாபிலோனியராம் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டதன் புறத்தப்பட்ட பொழுது எரேமியா தீர்க்ககரீசி இவ்வாறு கேட்டார்.

வரண்ட பாலேவனமாகிய கிலேயாத்திலிருந்து ஏதோ பலன் கிடைக்கின்றது. அதுதான் அற்புத சுகமளிக்கும் பிசின் தைலம். வேதனைகள் பாடுகள் தன்பங்கள் எல்லாம் அற்புத சுகமளிக்கும் ஆன்மீக உணவு என்பது தீர்க்கனின் கருத்து இந்தப் பிசின் தைலத்தைப் புகுவதனால் இஸ்ரவேல் மக்கள் தமது நன்றிக் கேட்டிலிருந்தும், முறுமுறுப்பிலிருந்தும் பாகால் வழிபாட்டினின்றும் திருந்திவிடுவார்கள் என்று தீர்க்கன் நம்பினான்.

“Sweet are the uses of adversity” என்பது ஆங்கிலப் புலவன் வேக்ஸ்பியரின் வாசகம். நமது பாடுகளும் வேதனைகளும் நம்மைத் தூய்மைப்படுத்த கடவுளால் அனுப்பப்பட்ட உறவு என்பதனை நாம் உணர்ந்து கொள்வோமாயின் நமது பிரச்சினைகள் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல மறைந்துவிடும்.

நல்ல குருநாதன் நம்மை வருத்துவது கொல்லவல்ல கொல்ல வல்ல பொல்லா வினை போக்க என்றார் ஒரு பக்தர்.

அரசு, அரசின் படைகளும் நம்மைச் சீர்ப்படுத்துகின்றன. யாழ்ப்பாணம் சிறிது சிறிதாக சீர்திருந்தி வருகின்றது என்பது மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாத உண்மையாகும்.

சீதனக்கொடுமைகள் மறைகின்றன. சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வு நீங்குகின்றன. சாதிப்பேய் அகல்கின்றது. மதப் பழக்கம், களவு என்பன நாட்டைவிட்டுப் போகின்றன.

கிலேயாத்தின் பிசின் தைலம் கிரியை செய்கின்றது.

என் அன்பில் நிலைத்திருங்கள்

[ஆன்மீகத் தியானங்கள்]

— D. R. A. —

17

மெய்வாழ்வளிக்கும் மொழிகள்
(யோ. 6:60-71)

நாம் இதுவரை தியானித்து வந்த, யோவாக், ஆரும் அதி சாரத்தின் முக்கிய பொருள் — ‘மெய்வாழ்வளிக்கும் அப்பம்’, ஆகிய இயேசு இதைப் பற்றிக் கூறப்பட்டதை மீண்டும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அவர் ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்த நிசேம்ச்சி, கொந்தளிக்கும் கடலின் நடுவில் தந்தளிக்கும் தமது சீடரை நோக்கி, கடலின்மேல் நடந்து வந்த சம்பவம், ஆகியவற்றை இவ்வதாரத்தின் முக்கிய பொருளுடன் சேர்த்துத் தியானிப்புகள்.

இன்றைய வேதப் பகுதியில், மெய்வாழ்வைப் பற்றி இயேசு கூளித்த போதனை. அவர் சீடர்க்குப் புரிந்துகொள்வது சடினமாயிருந்ததால் (வ. 80), அவரீனிதி பவர் அவரை விட்டுப் பிசீவாங்கியது (வ. 86); மிதிருந்த அடியார் குழப்பமுற்று போதிலும் ஆண்டவரை விட்டு விலகாமலிருந்தது, அவர்கள் சரார்பில் சீமோன் பேதரு செய்த விசுவாச அறிக்கை (வ. 68, 69) ஆகியன காணப்படுகின்றன. இவற்றைத் திரும்பவும் வாசிப்புகள்.

மெய்வாழ்வைப் பற்றிய இயேசுவின் போதனையில், முக்கிய

மாக இரண்டு அம்சங்களைப் புரிந்துகொள்வது சீடருக்குக் கடினமாயிருந்தது. முதலாவதாக, மனிதனால் பிறந்து நம் நடுவில் வாழ்ந்து வரும் இயேசுபிரான், தான் விண்ணுவகினின்றி வந்திறம் கியதாகக் (வ. 51) கூறியது. அவர்களுக்கு இடமொளியிருந்தது. தமது வருகையைப் பற்றித் தமது அடியாரின் குழப்பத்தையறிந்த எம்பெருமான், அவர்கள் தமது போதனையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகளை எடுத்து விளக்குகிறார். அதாவது, தமது வருகையை அவருடைய பரமேருத். தூய ஆவியின் பேரூற ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலே புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றார்; (வ. 61, 62). மேலும், மெய்வாழ்வாக்கும் பிறப்பிடமாகிய வானகத்தந்தையே, அவர் மைந்தருகிய தம்மை, இவ்வுவசம் உயிர்ப்படைத்து புதுவாழ்வுபெற, இம் மண்ணகத்திற்கு அனுப்பினார் (வ. 57) எனத் தெளிவுபடுத்தினார்.

அடுத்த, மெய்வாழ்வு பெறுவதற்கு, இயேசுபிரான் தன் மாம் சத்ததைச் சரப்பிட்டதெ தன் இரத்தத்தைக் குடிக்கவேண்டுமெனக் கூறியது. பூத மரபிலிருந்து வந்தவர சீடருக்கு அருவருப்பாயிருந்தது. (வ. 58, 62). சில முக்கிய ஆன்மீக உண்மைகளை விளக்குவதற்காக, இயேசுபிரான் உருவ

திருவாய்க்கும் கிறிந்து — (அமரர் K. E. மதியாரணம்

மய உண்மைகளும்

கிறிந்து சமயத்துக்குள் சைவ சமயத்துக்குமிடையில் அடிப்படையான சொற்கையிற் பல்வேறு வேற்றுமைகளை இருப்பினும் சிந்திவ நெருங்கிய ஒற்றுமைகளுமுள், இறைவனுள்ளும் இருபதாண்டுகள் தொடர்ந்த திருவாய்க்கம் முழுமையுள் கற்பித்

அவர்களால் எழுதப்பட்டது) —
மும் வரம்புப்பெற்றோடு. அப்போது மாணிக்கவாசகர் போன்ற சைவ அடியார்கள் எவ்வாறு உலகத்தை மறந்து வாழ்க்கையிற்றாய்மை பெற்றனர் என்பதை ஓரளவுக்கு அறியத்தக்கதாயிருந்தது. திருவாய்க்கம் மூலமாக மணிவாசகரது வாழ்க்கையை நோக்குங்கால் அவர் அதனைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்கு முன்று முக்கிய ஏதுக்களிருந்தன.

முதலாவதாக, வாழ்க்கையிற் பெறக்கூடிய பல சீர்திருப்புகள், செல்வங்கள் எல்லாம் அவர் பெற்றிருந்தாராயினும், அவற்றில் அவருக்குத் திருப்புவரவில்லை, தம்மிடத்திலுள்ள குறைகளை யசுரமுருகர்ந்தார். தாம் இறைவனின் சிறிதேனும் அன்பில்லாதவரும் அவரால் முய்யவெம் வெறுக்கற்றவராய் பரமபெருமற்றிற்றம்மன் வருந்தினர். சுருங்கக் கூறும், நிறைந்த தாழ்மையும் ஆழமான பரவ உணர்ச்சியும் அவருக்கிருந்தது.

இரண்டாவதாக, உயிர்கள் மேல இரக்கமும் அன்புமகடவ வராய் இறைவனை நாடித்தேறிய போது, அவர் உயிர்க்கேடும் இரக்கத்தையும் அன்பையும் ஊற்றிவிடுகின்றார் என்றெல்லாம் உணர்ந்தார். சேய்மையோர்க்குச் சேய் மையாயும் அஃமை யோர்க்கு அஃமையாயும் இருப்பது அவரியல்பு என்பதை உற்றுணர்ந்தனர். ஆந்த உணர்ச்சி அவர் இறைவர்க்கேடவைத்த அன்பை வளர்த்தது.

உலகத்தைப் பற்றிக்கொண்டு இறைவன் பற்றை விடிக் கேடு, உலகப்பற்றைத்தடைத்து இறைவன் பற்றையடைபின், விடு, என்ற உணர்ச்சி வெள்ளமாய் அவருள்ளத்தில் ஊறிப் பெருக்கெடுத்தது. அது பெருகவே உலகத்தை வெறுத்தார், தாம் இதுவரையும் உலகத்திற்கு சிக்கிக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த மண்ணாச, பெண்ணாச, பொண்ணாச முன்றையும் வெறுத்தார். அரசன் குதிரை வான்கு வதற்குக் கொடுத்த பணத்தை இறைவனுக்குக் கொடுப்பணத்தார். திருப்பெருந்துறையிற் குருந்த மரத்தின் கீழ்க்காட்சிய வித்த இறைவனிடத்திற்கும் பணத்தமைட்டமென்ற தம்மையுத் தமக்குரியவை யாவற்றையும் அளித்துவிட்டுச் சேவன் முத்காரார். இதுவே வாழ்க்கைக்குத் தூய்மையளக்கும் முன்றாயது ஏது. மேற்குறிப்பிட்டபு முன்று ஏதுக்களினாலும் திருந்திய உள்ள நிலையையே கிறிஸ்தவர்களாகிய நாங்கள் மனந்திரும்புதல் என்ற கூறுவோம்.

வாழ்க்கையின் தூய்மைக்கு முக்கிய ஏதுக்களாகிய இம்முன்றம் சைவ அடியார் கூறுவதாய் ‘மாற்றிப் பிறப்பும்’ கிறிஸ்தவ கூறுவதாய் ‘மறுபடியும் பிறப்பும்’ இன்றியமையாதனவாம். கிறிஸ்தவ குடும்பத்திற் பிறந்தோர் தாம் இம்முன்ற உணர்ச்சிகளையும் பெற்று மறுபடியும் பிறத்தலாய் அனுபவத்தைப் பெறுவீடன், அவர்கள் உண்மைக் கிறிஸ்தவர்களல்லர், பேர்க்கிறிஸ்தவர்களே, உடவுளுடைய ஓடுபெருக குமாரருகிய இயேசு, பிறந்தது, இந்த அனுபவத்தை உலகினுள்ளம்மக்கள் எல்லோரும் பெறுவதற்கு, வழியைத் திறப்பதற்கே யாம், “இதோ, உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற போதாட்டுக்குட்டி.” (யோவான் 1:29)

EDITORIAL

Waiting for a Solution

"When everything comes your way, you can almost be certain that you are in the wrong lane" said a political scientist in respect of the fortunes of political leaders in any country.

Recent events in Sri Lanka, particularly the A'pura and Wilpattu tragedies, with their concomitant trails and travails, have made the people in the country, particularly the Sinhalese in the South, feel perhaps strongly that in pursuing a military solution, the government is, in all probability in the 'wrong lane' despite everything appearing to come its way.

At a pinnacle-laying ceremony held at Balangoda, the National Security Minister Lalith Athulathmudali quoted Winston Churchill as having said (when a No-Confidence Motion on him was debated in the British Parliament for his failure to preempt a German torpedo strike on the *Royal Arc*) that in a battle "the enemy too scores victories".

Despite two years of the most stringent laws passed against "northern terrorists" and despite additional turns of the screw applied from time to time making the 'teeth' of the laws sink with sharper precision than before, on the civilian population, we have now been told that all has not been too well with the military campaigns and that the "enemy too has had its gains".

Who really the *enemy* is or what the extent of their victories we do not know. *The Saturday Review* of 1-6-85, quoting an excerpt of a press statement by the General Secretary of the Nava Samasamaja Party on A'pura massacre says:—

"The situation is very similar to that which existed in many countries before right-wing take-overs, where suspicion, fright and confusion reigned among the middle classes while conspiracies were being hatched within closed reactionary circles."

'The face of tragedy' with an appropriate picture of a youth expressing despondency in his face is the title of a picture on the front page of a national daily depicting the tragedy of an earth-slip at *Thiambarahena* which struck a fifty acre colonisation scheme and buried at least 15 people alive. We in the North share the agony and turmoil of the people of this village at a time of increasing hardships in rural areas.

But unfortunately here in Sri Lanka "the face of tragedy" in Jaffna, is recently depicted on a front page of the same national daily "as an alert sentry" on the sand bagged ramparts of the Jaffna Fort, pointing his gun towards the Jaffna bazaar with his view now unobstructed because of the demolitions of the buildings which once had served as a barrier shielding the bazaar area from the ramparts.

The 'tragedy' probably implied in the picture is that the 'button' was always there in Jaffna whatever course the talks of a political solution would take or would not take.

Jaffna this week (June 10-14) has been near normal. The military rule has been, it appears to us, somewhat relaxed or operated on a lower key for which we have to be thankful to those who hold the reins of administration in this beleaguered town.

"You have not converted a man if you have silenced him" said John Morly. Proposals of a Martial Law, the vesting of members of Parliament with executive powers (outside Parliament) and setting up of a National Auxiliary Force known as 'Home Guards' (interpreted or misinterpreted by some as a 'private army') reflect more we believe a disillusioned mood than an aggressive attitude on the part of those on whom has devolved the responsibility of guiding the Ship of State to safer havens at a time of crisis.

As events move to an uncertain goal, a deadline has been given by the President for a permanent solution.

At war's end it is said both law breaker and law enforcer end up with medals. The civilian community in the North have neither been law breakers nor law enforcers.

"Trees that brave storms it is said "are not propagated in hot houses". The granite character of the Tamil community forged through a two year period, involving loss of life, economic hardships, mental trauma and physical strain is the medal the community has earned with distinction though with considerable sacrifice.

As a Christian Church we have been concerned not with 'a war' but with the systems and structures that create war and destroy life. This will continue to be our preoccupation. We also believe that there is a limit to man's will, whatever he attempts or desires to attempt.

It was Arthur Schopenhauer (1785 - 1860) the German Philosopher who once said:

"Man can do what he wills but he cannot will what he will, will."

Uduvil Prize Day (8-6-85)

Educational Trends and Values

[An Extract from the Principal's Report presented at the Prize Giving by Miss C. V. Selliah.]

The most demanding chore of a school Principal on a Prize Day is to address the parents and those interested in Education on matters educational. "The nation is at the crossroads. But there is difference of opinion about what it says at the signposts", said a foreign commentator in respect of events taking place in his own country. My task is admittedly all the more demanding when the 'signposts' today at the 'crossroads' in Education in Sri Lanka are confusing and reflect not only different shades of opinion but also different educational values.

"English, more English and better English" is a welcome signpost. But these words become no more than a slogan, unless the content of the G. C. E. (O/L) syllabus in English meets genuinely the requirements of school leavers to follow vocational courses or higher studies.

It is also not enough if subjects like Agriculture, Commerce and Economics are introduced and taught in the Tamil medium when concurrently there is no English syllabus wide enough in scope to enable the students to comprehend these subjects in English and express their knowledge in English. The obvious result of this imbalance is a new mood of assertiveness of students to express their frustrations.

The introduction of the new National Certificate in English (N. C. E.) Examination is without doubt a step in the right direction. But the new examination throws additional burden on the students' pursuit of "Further Education"—a burden which could have been eliminated if the present G. C. E. (O/L) syllabus in English, had been made more purposeful.

"There is darkness at the foot of a light house" is a familiar saying. If we are to open the vistas of Sri Lankan students to the "light" outside their country, it is important that we take meaningful steps to up-grade the standard of English in our schools.

The preponderant emphasis on the utility value of education has added a further dimension to the degeneration of society in this country. We see before our very eyes, the "mental slums", which Sir Sarvapalli Radhakrishnan, the Indian philosopher envisaged, replacing speedily the "material slums" in our country. As Dr. Niles once put it in his Prize day Report "man tries to have this world as an object of possession and not as an object of knowledge".

Let us not be naive. We cannot write off the present student unrest as having no bearing on the educational edifice we have raised in the country. We have no doubt in our land an educational administration which is an

arsenal of brain-power. But our political imponderables appear to deter us from putting before the younger generation in our charge, educational values which would enable them to see above the rancour and the recriminations which today is tearing our country apart.

In this task of gearing education to meet contemporary challenges, it is the duty of parents to extend to the schools their whole hearted co-operation. It was G. K. Chesterton, a 20th Century novelist, historian and poet, who once said that the only people who seemed to have nothing to do with the education of the children are the parents. We would not go so far as being unkind to our parents, for it is a well known fact that parents in Jaffna have always prized education and learning almost with such fanatical zeal that they would even sell the last vestige of their possessions to give their children the best of education in the country.

But unfortunately we live at a tumultuous time when decisions, vital in import, have to be taken with regard to the educational future of our children. A University President once said that he saw this sign at a cross road "Take care which rut you choose, you will be in it for the next fifty miles". No one of us can, of course, look into futurity. But here in Sri Lanka at the moment the choice before the parent who wants to send his child abroad for schooling seems to be the choice of the best "rut" for his child.

In this poignant educational context it is the duty of our schools in close collaboration with the parents and the community to give direction, meaning and character to the life of the young placed in our charge. "Accusing the times is but excusing ourselves" said Thomas Fuller, the English Clergyman—Historian. Have we as educationists, community and religious leaders made an earnest effort to bring some order to the contemporary chaos in Education in the North? The task before us is a great adventure and obligation of saving our children for our community and our land.

Jaffna News in Brief

○ *Sithambara College*, Valvetthurai has been closed, it is learnt, for security reasons. All children of this school and teachers have been transferred to Sivaguru Vidyalaya, Valvai.

○ *At the Passport Office* at the Jaffna Secretariat, 1120 applications were received during the two months April and May 1985.